

FAŞİZME KARŞI BİRLİK SORUNU

Zamlar, paranın değerinin düşürülmesi, enerji kesintileri, geçim zorluğu, MC ile ana muhalefet partisine ilişkin tartışmalar her ne kadar gazete manşetlerinde yeralmayı sürdürseler, günün canlı konuları olsalar da, ülkenin geleceğini belirleyecek olan temel güncel sorun, büyük burjuvaziye ve onun iktidarı 2. Milliyetçi Cephe koalisyonuna -ve her ikisinin bağlandığı emperyalizme- karşı etkin bir kitlesel demokratik mücadelenin yürütülmesidir. Söz konusu sorunların, zorlukların bu düzen çerçevesinde dahi olabildiğince halk kitlelerinden yana çözüme zorlanabilmesi, faşizmin geriletebilmesi ve düzenin değiştirilmesi olasılığının gerçekleştirilmesi bu mücadeleye bağlıdır. O nedenle bu yazımızda da demokratik kitlesel mücadele konusu üzerinde duracağız.

Demokrat, ilerici, sol, sosyalist güçlerin örgütlü iş ve eylem birliği hangi temel üzerinden, hangi yöntemle gerçekleştirilecek? Bu soruyu cevaplarken, kuşkusuz, bilimsel sosyalizmin klasiklerinden ve dünya pratiğinden öğreneceklerimiz var. Ama bu edinilen bilgileri Türkiye'ye olduğu gibi aktarmakla sorun çözülmez. Hiç unutulmamalı: Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz; ama devrimci teori somut durumların somut tahliliyle oluşturulur. Bilimsel sosyalizmin teorisinden ve pratiğinden edindiğimiz bilgileri verili bir andaki somut durumların somut tahlilinde değerlendirmek gerek. Somut durumların somut tahliliyle bütünleştirilmeden söz konusu bilgiler işe yaramaz, yanlış sonuçlara bile götürebilir.

Somut durum ne? Bir yanda siyasal partiler var, bir yanda demokratik kitle örgütleri. Güncel, ivedi sorun bu iki tür örgütlerin biraraya gelip ortak bir eylem programı üzerinde anlaşabilmeleri ve ortak eylemler düzenleyip yürütebilmeleridir.

Faşizme ve işbirliği yaptığı emperyalizme karşı örgütlü, birleşik mücadele yürütülebilmesinde başta gelen önemli sorun, neden öncelikle soldaki partilerin birliği, bir cephe oluşturması değildir de, siyasal olan ve olmayan iki kategoriden örgütlerin güç ve eylem birliğidir? Türkiye'nin somutundan ötürü. Türkiye'nin tarihsel gelişme özgünlüğünün bir sonucu olarak işçi sınıfının siyasal hareketi ve örgütlenişini ekonomik hareketinden ve örgütlenişinden daha geri kalmıştır. Dünyanın her yerinde işçi sınıfının ekonomik hareketi ve örgütlenişini kendiliğinden oluşturmuştur, siyasal örgütlenişini ise bilinçli mücadeleciler bir çabayla daha sonraları daha büyük zorluklarla gerçekleştirmiştir. Türkiye'de ise bu farklılık daha büyük olagelmıştır.

Bu koşullarda, daha ilk baştan soldaki siyasal partilerle demokratik kitle örgütleri biraraya gelip güç ve eylembirliğini aramak ve bulmak durumundadırlar. (Bugün Türkiye'de işçi sınıfının politik hareketi mevcut çeşitli örgütlerden birinde odaklaşma süreci içinde olduğundan, işçi sınıfının partisini şimdilik soldaki partiler içine katmakla yetiniyoruz.) Soldaki partiler önce anlaşıp cephe kursunlar, sonra demokratik kitle örgütleriyle ilişki kurarlar, onların güç birliği hareketlerini desteklerler görüşü de pratikte sonuç alma yeteneği olmayan, en azından, işin kotarılmasını

gereksiz yere uzatacak bir görüştür. Kaldı ki, yalnızca partiler ve onların merkezleri düzeyinde bir birlik öngörüldüğünde CHP hesaba katılmadan olmaz. Ciddi, gerçekçi olmak gerek. İşçi sınıfının partisi olmak iddiasındaki partiler ciddi olmak durumundadırlar.

Sendikalar ve kimi diğer demokratik örgütler belli ölçülerde fiili kitlesel tabana sahip ve de politize örgütler olduklarına; güç ve işbirliği konusunda da kendi aralarında girişimlere, bildirimlerle görüş açıklamalarına da başlamış olduklarına göre, siyasal partilerle niye biraraya gelip bir birlik oluşturmaya gitsinler? sorusu akla gelebilir. Şundan ötürü: Verilecek mücadele faşizme ve işbirlikçisi emperyalizme karşı -somutunda, büyük burjuvaziye ve onun 2. Milliyetçi Cephe iktidarına karşı- bir mücadeledir; ve bu da siyasal bir mücadeledir. Nihai hedef iktidarı almaktır. Bu mücadelenin kapsamının, biçiminin, yöntemlerinin saptanması ve iktidarı hedef alan politik bir düzeyde yürütülmesi, sendikaları ve diğer demokratik kitle örgütlerini aşar, onların işlevi değildir. Bu işlev işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisindedir.

Demokratik kitle örgütlerinin esas uğraş konuları olan, kendi kitlelerinin sosyal, ekonomik hakları genel olarak demokratik hak ve özgürlükler sorunu ile ve iktidarın güttüğü politika ile sıkı sıkıya bağlıdır. Kitleler ve örgütleri bu bağlılığın bilincine her geçen gün daha fazla varmaktadır. Bundan ötürü demokratik kitle örgütleri bugün anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelleşme düzeyde politize olmuş durumdadırlar. Bununla beraber, kitle örgütlerinin bu düzeylerde kendiliklerinden politize olmaları yanlış, zararlı yollara da götürebilir. Demokratik kitle örgütleri işçi sınıfının bilimsel sosyalist siyasal hareketinin eksenine oturmuş bir çizgi üzerinde eyleme geçebildikleri, işçi sınıfının sosyalist hareketiyle uyumlu ilişkiler ve eylemler içinde oldukları takdirde bu politikleşme doğru ve yararlı olur. Ama böyle bir politikleşme halinde dahi demokratik kitle örgütleri politik partilerin işlevlerini yüklenemezler, yerini alamazlar, çünkü onların esas, özgün uğraşları politika ve politik iktidar değildir.

Bununla beraber, sırası gelmişken şu noktayı da altını çizerek belirtelim ki, işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi öznel üstünlük iddialarıyla kendisini kabul ettiremez. Teorik ve eylemsel pratiğiyle kendisini kabul ettirebilirse ettirebilir. İddialarla değil, hareketi yönlendirebilmenin gereklerini fiilen yerine getirerek öncülüğünü kanıtlar.

Türkiye'nin bugünkü durumunda yapılacak iş siyasi olan ve olmayan örgütlerin eşitlik ve serbest tartışma koşulları altında bir araya gelerek faşizmi ve dayandığı emperyalizmi hedef alan somut eylemler planlamaları ve programlamalarıdır. Bu ortak eylemler giderek ortak, toparlayıcı yasal bir örgütlenmeye yol açabilir, açmalıdır. Bu oluşturulduktan sonra örgütlenme yurt çapında ve toplumun her kesiminde yapılabilir. Gerçek ve büyük bir kitlesel tabana oturacak hareket mutlaka CHP'yi de etkileyecektir; bir yandan tabandan eylemlere katılma yönünde baskı gelecek, öte yandan yerel birimlerden katılmalar olacaktır.

Türkiye'nin bugünkü somut durumunun somut tahlili böyle bir işbirliği ve örgütlenme anlayışını ve pratiğini zorunlu kılmaktadır.

İleri sürülen her görüşte, her öneride sosyalizmin klasiklerine başvurmak gereksinimini duyanları rahat ettirmek için söyleyelim: Politik amaçlarla politik mücadele

vermek için siyasi olan ve olmayan örgütlerin biraraya gelmelerinin ve eylem birliği etmelerinin sosyalizmin klasiklerinde de, dünya pratiđinde de yeri var.

Yürüyüş, Sayı 130, 4 Ekim 1977